

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. június 26.
(vasárnap)**

Horváth Géza

BŰNBOCSÁNATUNK KRISZTUSBAN

Énekek: 179; 205,1-5; 469,1-5; 392,1-2,5

Lekció: Zsid 10,11-18

Alapige: 1Jn 2,12

Imádkozzunk!

Édesatyánk, szeretnénk ma reggel hálásan megköszönni, hogy nem velünk szálltál perbe, hanem a te egyetlen Fiaddal, akiben úgy szeretted ezt a világot, hogy elküldted őt, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen. Olyan jó, hogy megértettük, a nyugalom maga a bűnbocsánat! A kegyelem az, amely ezt adja nekünk, és a hívó szív az, amely ezt elfogadja, megköszöni és így éli a maga életét.

Hadd köszönjük meg neked Édesatyánk, hogy bűneink ellenére is irgalmas voltál, nem vetted el, sőt hívtál magadhoz, mint bűnösöket, szent hívással! Köszönjük neked hálaadással, Urunk, hogy munkáltad bennünk az akarást, és munkálad azóta is a véghezvitelt. Szentlelked ereje nélkül semmire nem volnánk képesek, ezért áldunk az ige biztatásáért, hogy a Lélek segít a mi erőtlenségünkön. Légy áldott azért, hogy soha nem hagysz magunkra! Ahogy nem hagyta bennünket bűneinkben vergődni és elveszni, úgy erős kézzel tartasz bennünket.

Bocsásd meg a mi gyengeségünket, Urunk! Olyan sokszor elmondjuk, és talán nem is vesszük komolyan, hogy a Lélek kész, de a test erőtlen. Megvalljuk, Urunk, hogy erőtlen testben lakik a Lélek, de köszönjük, hogy neked van hatalmad arra, hogy ezt a testet is erősítsd. Te vagy az erőnek a forrása, Urunk. Köszönjük az evangélium erejét, amellyel táplálsz bennünket, és amellyel csodálatosan tudsz a mi életünkben munkálkodni.

Kérünk téged, hogy áldd meg ezt a reggeli órát is a mi számunkra ígéd áldott üzenetével! Köszönjük a pecsétet, a terített asztalt, amely a szemünk előtt is kiábrázolja és láthatóvá teszi azt, amiről a hallható és hirdetett ige szól.

Köszönjük Jézus Krisztus áldozatát, ahogy ebben az énekben is megvallhattuk, hogy szent Fiad haláláért és keserves nagy kínjáért, áldott szent vérednek el-kifolyásáért jöhettünk és jöhetünk. Köszönjük, Urunk, hogy ő szószólónk a mennyben, ott van testileg, azt akarja, hogy ott imádjuk őt, és oda fordítsuk a tekintetünket, lelki szemeinket, hogy nézzünk fel ōrá, a hitnek szerzőjére és bevégzőjére. Kérünk, hogy Szentlelke által tisztogasd meg szívünket, hogy tisztaságod lássuk Lélekben és igazságban!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígétét János apostol első levele 2. fejezetének 12. verséből olvasom eképpen: *„Írok nektek gyermekek, mert bűneitek megbocsáttattak az ő nevéért.”*

Vannak olyan bibliafordítók, akik úgy szeretik fordítani az első négy evangéliumot is, hogy „az evangélium Máté szerint”. Amikor ezt az igeverset elolvastam, és Isten Szentlelke a szívemre helyezte ennek az üzenetét, akkor az volt bennem, hogy a János első levelét is úgy kellene bejelenteni, hogy „az evangélium János levele szerint”. Mert nemcsak a négy első iratban csendül meg az örömhír, hanem az már örömhír, amit Isten hirdetett az Ószövetségben is, amelyet aztán az evangélisták tovább mondtak, és az apostolok is ugyanazt az örömhírt, evangéliumot hirdették.

Gondoljunk csak Pálra, aki azt mondja, hogy „kész vagyok nektek is, kik Rómában vagytok, az evangéliumot hirdetni”. Amikor az öreg János apostol leírja leveleit, maga mögött van már egy hívő életnek több évtizedes tapasztalata. Több évtizede jár már Krisztussal, amikor leírja a Szentlélek ihletése által az akkori hívőknek ezeket a leveleket. Mikor befejezzük János levelének olvasását, akkor semmiképpen ne tegyünk úgy, hogy erre a nagyon fontos versre nem figyelünk, erre a nagyon fontos kijelentésre nem szánunk egy kis időt, erre az igazán evangéliumi hírré, örömhírré, amelyet ő így közölt: *„Írok nektek gyermekek, mert bűneitek megbocsáttattak az ő nevéért.”*

Ma itt a terített úrasztala mellett tehetjük mindezt. Én úgy vagyok ezzel, hogy amikor úrvacsorás istentiszteleten szól az ige, akkor az úrasztalán látható kenyér és bor mindig megpecsételi és megerősíti. A sákramentumnak ez is a jelentése, hogy a hitet erősíti. Fontos, hogy legyen mit erősíteni! A hitünket akarja erősíteni. Ha tudjuk a Szentírásból, hogy a hit az bizonyosság, akkor hadd mondjam így, hogy a te bizonyosságodat meg az én bizonyosságomat akarja erősíteni, és az ígét akarja aláhúzni számunkra, hogy még erősebben hatoljon szívünkbe, és még komolyabban vegyük!

Kedves testvérek, János apostol ezt írja: *„Írok nektek gyermekek,”* és többször használja ezt a kifejezést a levelében, hogy fiacskáim, gyermekeim. Megnéztem, hogy mit jelent ez a szó. Itt nem a lelki gyermekeire, hanem inkább azokra gondol az apostol, akik úgy gyermekek, hogy nemrégén születtek újjá,

1, 2, 3, 4 éve, ők még fiatalok. Amikor az apostol azt mondja, hogy „írok nektek gyermekek”, akkor nem úgy szólítja meg őket, mint az öreg a fiatait, hanem úgy, mint akik nem régen indultak el a hit útján. Még gyermekkorban vannak, nem jutottak el a hitben való felnőtt korra, de elindultak a keskeny úton Jézus Krisztus követésében.

A 2. fejezet 12. versében olvassuk: „a ti bűneitek megbocsáttattak az ő nevéért.” A hívő életben elindulóknak nagyon fontos bizonyossága kell legyen a bűnbocsánat ahhoz, hogy tovább tudjanak menni. Pál apostol beszél erről a Római levélben, még ha tudnám is, hogy nem jó, de nincs erő bennem, hogy végre hajtsam a jót. Csak azt tudom, hogy cselekedjem a gonoszt. Jézus Krisztus összekapcsolja ezt a kérdést a hittel, és azt mondja, hogy „a bűn az, hogy nem hisznek énbennem”. A bűn tehát a hit nélküliség, az Isten nélküliség, az Istentől való elszakadt állapot.

Testvérek, a Biblia evangéliuma az, hogy az Isten eljutott a bűnös emberhez. Már a Biblia első lapjain keresi az embert: „Ádám, hol vagy?” Aki bujkál, aki tarkogat, azt az Isten előhívja, mert ő keresi a bűnöst. Az evangélium az a Szentírásban, hogy Isten eljutott a bűnös emberhez. Mi legfeljebb annyit tudunk, amit a 445. dicséret 4. versében szoktunk énekelni: „Köt még a földi jó, a bűn, a földi örvény, S tehozzád bűnömért, lásd, el nem juthatok. A béklyó súlya nyom, levetném, összetörném, De lelkem gyenge még, és jaj, összeroskadok.”

Az evangélium az, hogy Isten eljutott a bűnöshöz, szabadítót küldött. Ismerjük azt a szép ígét, amiben az Úr Jézus eljövételéről beszél a Szentírás, és kijelenti, hogy „nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét annak bűneiből.” Ha ezt megfordítjuk, akkor is igaz: az lesz az ő népe, akit ő megszabadított bűneiből, mert a Jézushoz való tartozás csak úgy lehetséges, az ő követése csak akkor fog menni, hogyha ő a bűneinket megbocsátja.

Csodálatos evangélium, amit János közölni akar az akkori hívőkkel, hogy bűneitek megbocsáttattak! Az eredeti Szent Szövegben ez perfektum passzívum alakban van. Nem úgy írja János, hogy: lehet, talán, esetleg, hanem egy befejezett és egy passzív alak: „bűneitek megbocsáttattak az ő nevéért.” Befejezett tény.

Amikor úrvacsorázunk, gondoljunk majd erre, mert az Úr Jézus Krisztus is azon az éjszakán, amelyen elárultatott, erről beszél, hogy „ez az új szövetség, az én vérem által, mely sokakért kiontatik.” A „sokakban” benne van az öreg János, az akkori fiatal induló hívők, benne vagyok én is és benne vagyunk sokan, azért, mert Isten megbocsátja a bűnt. „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának vétkeit?” A szentíró rácsodálkozik arra, hogy kicsoda olyan Isten, hol van olyan Isten, aki nem kér, hanem ad, aki nem elvár, hanem közelít, és nem is akárhogy, hanem úgy, hogy megbocsátja a bűneid.

Jézust ezt tartotta fontosnak, amikor az asszonyt odacitálják, hogy megvannak bocsátva a te bűneid, elvannak rendezve. A Mózes 3. könyvében ennek csodálatos előképe van, amikor a rendtartás szerint két bakot vittek oda a paphoz, az egyiket megölték, a másikat elengedték. Az egyiknek a vére ott volt az oltá-

ron, a másikat elengedték a pusztába. Ennek volt egy olyan jelentése, hogy ahogyan mi ezt a bakot elengedjük a pusztába, onnan soha nem fog visszajönni. A 103. zsoltárban mondja a zsoltáros, hogy olyan messze veti el Isten a vétkeinket, amilyen messze van napkelet napnyugattól.

Egy evangélikus teológustól olvastam a következő gondolatot: „A bűnbocsánat Istennek Krisztus művében megtörtént tette.” Én még hozzátenném azt is: amely az Isten gyermekeinek életében realizálódik.

Ne felejtsetek el, testvérek, hogy mi az igaz hit a hitvallásunk szerint! Ismeret, bizalom, és a végén összefoglalja azzal, hogy „hiszem, hogy Isten Krisztusért nekem is bűnbocsánatot, örök életet, igazságot ajándékozott ingyen, kegyelméből a Krisztus érdeméért”. Összekapcsolja számunkra a Szentírás a hitet, mert a mi hitünk erre irányul. Nagyon fontos, hogy valaki mit hisz, mire irányul a hite!

A világi ismerőseink elmondják, hogy ők is hisznek, és hogy mit gondolnak hit alatt, aminek a biblikus hithez általában semmi köze sincs. A hit ezt jelenti: „hiszem, hogy Isten, Krisztusért, nekem is bűnbocsánatot és örök életet adott.” Ez a hit lényege. János meg akarja erősíteni a hívőket, a Krisztus követőket, akik csetlenek-botlanak még a hitben, de ebben legyenek bizonyosak, hogy bűneik meg vannak bocsátva, el vannak rendezve.

Eszembe jutott, hogy amikor gyerekek voltunk, a szüleink, különösen édesapám, figyelmeztettek bennünket, hogy ne hogy cigarettát merjünk venni, mondván, hogy senki nem dohányzott a családban. Gondoltuk, mi gyerekek, épp itt az ideje, hogy valaki elkezdje 6-7 évesen. A bűn tiltása a bűnre inspirál. Nyomban vettünk egy doboz cigarettát, mert ez valami csodálatos dolog lehet, ha ettől bennünket tiltanak. A nagymamám – akire rá voltunk bízva napközben –, észrevette, megérezte a szagát. Attól féltünk, mi lesz, ha megmondja a szüleinknek, mert akkor nekünk végünk. A cigarettát eldugtuk. Nem eldobtuk, hanem eldugtuk. Olyan jellemző ez, hogy nem eldobjuk, hanem eldugjuk! Mert ez azt jelenti, hogy szükség esetén elő lehet venni. Nem leszámoltunk vele, hanem azt mondtuk, ha már pénzt adtunk érte, csak nem fogjuk kidobni!

Testvérek, ott van az ígében, hogy Isten a tenger mélyére veti a mi bűneinket, ezért ezeket nekünk is el kellene dobni, és nem eldugni! Eldugni azt jelenti, hogy nem ítélem kárnak és szemétnak, hanem lehetőséget adok magamnak, hogy bármikor elővehetem.

Szeretnék mindenkit bízgatni ezen a mai alkalmon arra, Jézus Krisztus nagy árat fizetett azért, hogy te ne eldugd a bűnödöt, hanem dobd el, számolj le vele! Így mondták a reformátorok: legyen benne érzelem, értelem, akarat! Érzelem azért, mert, aki engem szeretett, és akit én kegyelemből szerethetek, azt megbántottam. Legyen benne akarat, hogy nem akarom többet elkövetni. Nem megyek vissza oda, nem veszem elő a rejtekhelyről – mint mi annak idején a cigarettát –, hanem tényleg elszakadok tőle.

Amikor Isten népe kijött Egyiptomból, Isten ezt akarta kifejezni, hogy valami mögöttük van. A Vörös-tenger kettévált, mehettek volna másutt is, de Isten így látta jónak, hogy összezárja mögöttük a vizet. Nincs visszaút, ne legyen vissza út! Bár ők vágyakoztak vissza, mert szívükben még nem számoltak le telje-

sen a múlttal, az Egyiptom által kínált javakkal. Testvérek, milyen fontos, hogy a mi számunkra Isten szeretete szeretné elválni ezt az utat! Ne dugd el, ne kapard ki, hanem dobd el!

Hitvallásunk egyik kérdése: Mi az úrvacsora? Az úrvacsora arról tesz nekünk bizonyosságot, azt erősíti meg, hogy minden bűnünkre tökéletes váltságot nyerünk.

János is ezt akarja, megerősíteni. Sátán mindig el akar bizonytalanítani, ő az, aki előhossa a bűneinket. Mi történt 20 éve, 30 éve, a megtérésem előtt, a régi életemben? Pál apostol is tudta, hogy ki volt ő, és mit tett – ugyanakkor azt is tudta, hogy boldogan megerősödve tudott másokat erősíteni –, de ezeket elfedezte, Krisztus felvitte a fára. Pál apostol nem azon gondolkozik, hogy hogyan kell neki ezt letenni, hanem hogyan kell hinni abban a Krisztusban, aki felvitte bűneinket testében a fára, mert Őbenne van a mi váltságunk.

Hogy lehet elrendezni a bűnt? Az ember nagy kérdése ez. Mit kell tennem, hogy elrendezzem? Olyan egyszerű a válasz a Bibliában: Higgy az Úr Jézusban, higgy abban, aki ezért jött, hogy életét adja váltságul sokakért, higgy abban a Jézusban, nézz Őreá! János apostol írja: „szeretteim, ne vétkezzetek!” Ez lenne a kívánatos, egy megváltott lélettől ez elvárható, de mivel János apostol a földön járt, tudta, hogy ez nem fog menni. Rögtön hozzá is teszi: „és, ha valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál, aki engesztelő áldozat a mi bűneinkért.” Megint Jézusra irányítja a figyelmet. Van szószólónk az Atyánál, ebbe kell kapaszkodnunk!

Néhány hete osztálytalálkozónk volt. Amikor áhítatra mentünk a Debreceeni Kollégium egyik kápolnájába, leültünk és vártunk, úgy kijött belőlem – sok mindenről beszéltünk, hogy gimnazista korunkban miket csináltunk, miket követünk el, akár a tanáraink ellen, akár az osztálytársunk ellen –, hogy azért sok bűnt nem rendeztünk el. Mennyi mindenben vétkeztünk, mennyi bűnt követünk el! Nem sokkal utána olvastuk ezt az igét: „bűneitek meg vannak bocsátva az Ő nevéért.” Nekem is rögtön eszembe jutott, ha ránéztem egy osztálytársamra, hogy vétettem ellene. Az osztályfőnökünk már nem volt ott idős kora miatt, de ha őt megláttam volna, akkor meg az jutott volna eszembe, hogy bizony, mi mindent elkövetünk! Utána olvasom én, a lelkipásztor, az igét: „Írok nektek gyermekek, bűneitek megbocsáttattak az ő nevéért!”

A hívó ember így kelhet újra lelki öröme. Ha nem így lenne, akkor mindig abban a bizonytalanságban lennénk, hogy mi nincs megbocsátva. Amikor a Biblia erről beszél, azt mondja, hogy minden. Az adóslevél teljes végösszege ott van. Egy kedves halleluja-ének mondja: „az írás széjjel tépve, szabad vagyok, szabad, tudom, hogy megvevél te, s megváltál ím magad. S lelkem nem nyomja most már még egy porszemnyi sem.”

El tudod-e mondani, testvér, vajon ilyen örömmel jössz-e az úrasztalához? Lelkem nem nyomja most már! Sok minden történt, lehet, azt mondod, hogy van olyan bűnöd, amit Isten megbocsát, de ezt biztos nem. Ilyet is hallottam többször a szolgálatom alatt, amikor valaki azt mondta, hogy ez olyan nagy bűn, tiszteletes úr, hogy ezt biztos nem bocsátja meg Isten. Boldogan kellett

BŰNBOCSÁNATUNK KRISZTUSBAN

---

mondanom, hogy a végösszeg van ott a Golgota keresztyén, nem a múlt havi számlád tartozása. Minden össze van adva, ez az elengedett adósság, minden el van engedve! „Bűneink megbocsáttattak az ő nevéért.” Éppen ezért, testvérek, ha a múlt le van zárva, akkor induljak bátran és boldogan a jövőbe! Úgy lehet indulni, ha a múlt le van zárva. Ha tudom azt, hogy hogyan van lezárva, miért van lezárva, és tudom, hogy milyen öröm tölt el, mert bocsánatot kaptam.

A tékozló fiú példázatában benne van, hogy az idősebb fiú nem tud örülni annak, hogy van bocsánat. Nem tud örülni, hogy az apa visszafogadja azt a tékozlót, aki paráznákkal étette fel az apja vagyonát. Az apa kimegy és kérleli, hogy fiam, örülnöd kellene, mert a te testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott, a többiek kezdenek örülni, de ő nem jön, mert ennek nem tud örülni.

Ha nem tudom elfogadni, hogy Isten másnak is meg tud bocsátani, esetleg az ellenségemnek is, másnak is elveheti a bűnét, mást is magához engedhet, akkor az az én örömeimet is rossz irányba fogja befolyásolni. Mert a lelki öröm az, hogy ahogy én részesültem bocsánatban, úgy Isten másnak is megbocsátott. A hívó gyülekezet, a zarándok gyülekezet mindig ez: akik a bűnbocsánatban részesültek, akik Krisztus vére által megmosattak, és ugyanazzal a Lélekkel itattak meg.

János apostol a Krisztusban megjelent üdvözítő eseményt tárja elénk, azt a nagy titkot, ami evidens kellene, hogy legyen, és sokszor mégsem az, hogy bűneitek megbocsáttattak az ő nevéért. Hadd pecsételje meg számunkra ezt a terített asztal, mert ez a terített asztal éppen ezért tud vigasztalni. A hívóknek ez a vigasztalása, amit János apostol és a Szentlélek most a szívünkre helyezett, hogy „írok nektek gyermekek, mert bűneitek megbocsáttattak az ő nevéért.” Nem másért!

Ismerjük a kedves, drága ígét a Jelenések könyvéből, amikor a fehér ruhás sereg ott áll a trón előtt, és csak annyi hallatszik, hogy ezek „megmosták ruháikat, és megfehérítették a Bárány vérében.” Ezért állnak az Isten királyi széke előtt, nem másért. Nem azért, mert valamit tettek, valahova elzarándokoltak, valamit csináltak, listát vezettek a jócselekedeteikről, hanem azért, mert kegyelemből, Jézus vérenek érdeméért megbocsáttattak bűneik, és ők ezt hit által, hittel elfogadták, megragadták, és azt mondták, hogy „itt van szívem, és követlek hatalmas Uram, követlek mindenén át, Egész éltöm sem lesz elég, zengenem az ő dicséretét!” Ilyen szívvel, ilyen bizonyossággal ajándékozzon meg bennünket Isten ma, hogyha személyesen, a mi életünkre nézve ezt az ígét vallhatjuk, hogy „bűneink megbocsáttattak az ő nevéért!”

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, köszönjük azt a hatalmas árat, amit te kifizettél, ami az Atya előtt elég volt, amit elfogadott a mi mennyei Atyánk, amit megsértett az első emberpár, amikor tőle elfordult, felrúgta a jog rendjét, amikor semmibe vette szándékát és akaratát.

Köszönjük, Urunk, hogy mint Ádámnak kései utódai, mi is így állhatunk meg előtted, nem vagyunk különbek atyáinknál. Napról-napra szaporítjuk a bűnt, amelyben születünk és fogantattunk. Olyan nagy öröm a mi számunkra Jézus Krisztus golgotai kereszthalála, a mi nagy Főpapunk áldozata, aki egyszeri tökéletes áldozatával mindent elrendezett a Golgotán!

Köszönjük neked, hogy hívó néped akkor is és azóta is ebbe kapaszkodhat, ennek örömeiben járhat, és hálaáldozatunknak ez lehet az alapja, hogy odaadjuk magunkat drága Megváltónknak, mert ő is adta magát a mi bűneinkért, hogy kimentsen, kiszabadítson e jelenvaló gonosz világból.

Kérünk azért téged, Urunk, hogy tégy bizonyossá bennünket, hiszen annyira terhelhet bennünket a régmúlt bűne, súlya ránk nehezedhet! Köszönjük neked, Urunk, ha már felkiálthatunk örömmel, hogy levetted rólunk bűneink terhét, mert ez valóban teher. Annyira összenyom bennünket, hogy alig tudtunk levegőt venni annak idején, szégyenkezve kellett néznünk azoknak a szemébe, akik ellen elkövettük, lehet, meg is kellett ezt nekik vallani.

Köszönjük, Úr Jézus, hogy megpecsételted az úrvacsorában, hogy amilyen bizonyos, hogy megtöretik a kenyér, kiöntetik a bor, olyan bizonyos, hogy a te szent tested értünk megtöretett, és véred kiontatott. Kérünk téged, hadd tudjunk ennek örömeiben járni szeretteink között, a családuknban, munkahelyünkön, akár a szabadság ideje alatt is. Hadd köszönjünk meg így mindent neked, drága Urunk és Megváltónk!

Hadd kérjünk téged ezért a bűnbe esett világért, amely a bűn súlya alatt nyög, különösen azokért a helyekért, ahol háború van! Hadd kérjünk téged a szomszédos országért is, népek vezetőiért, adj békére hajló szívet és indulatot, Urunk! Kérünk, adj nyugalmat ezen a földön a mi időnkben, és kérünk a mi gyermekeink idejében és a jövőben is te adj nyugalmat, aminek most nem sok részét látjuk, sőt éppen az ellenkezőjét: nyugtalanságot, vádaskodást, intrikákat, aljasságot, emberi gonoszságot, nyíltan a te törvényednek, jogrendednek a súlyos megsértését! Kérünk téged, Urunk, ne ítéld még meg ezt a világot, ne szállj perbe még ezzel a világgal, hadd hirdettessék még az evangélium!

Álld meg a nyári csendesheteket! Köszönjük az elmúlt csendesnapokat, és köszönjük, hogy sok helyen hirdettetik a te igéd, a kereszt evangéliuma.

Add Uram, hogy a Szentlélek nyitogasson szíveket, akik hisznek és üdvözülnek, akik erőre kapnak, és új lendülettel mennek tovább a szolgálatba! Hallgass meg bennünket, Jézus Krisztus nevében, aki szeretett, és önmagát áldozta a mi bűneinkért!

Ámen.

392. ének

1. Az Egy-ház-nak a Jé - zus a fun-dá-men-tu - ma,

A szent I - gé - re é - pült fel lel-ki temp-lo - ma.

Le-szállt a mennyből hív - ni és el-je-gyez-ni őt,

Meg-vált-va drá - ga vé - rén a vált-ság-ban hí - vőt.

2. Kihívott minden népből egy lelki népet itt,
Kit egy Úr, egy keresztség és egy hit egyesít.
Csak egy nevet magasztal, csak egy cél vonja őt,
És egy terített asztal ad néki új erőt.
3. A világ fejedelme feltámad ellene,
Vagy hamis tudománytól gyaláztatik neve,
S míg egykor felderül majd az Úrnak hajnala,
Csak virrasztói kérdik: „Meddig az éjszaka?”
4. Sok bajban, küzdelemben meghajszolt, megvetett,
De szent megújulásért és békéért eped,
Míg látomása egykor dicsőn beteljesül,
S a győzedelmes Egyház Urával egyesül.
5. A három-egy Istennel már itt a földön egy,
S az üdvözült sereggel egy nép és egy sereg.
Ó, mily áldott reménység: ha itt időnk lejár,
Te boldog szenteiddel fenn Nálad béke vár!